

Tancant el nou cercle

Malgrat l'arribada a la presidència sèrbia de Milan Milutinovic, home de confiança de Milosevic, l'ara president federal veu com s'obren esquerdes al seu poder a Montenegro i al Kosove.

Ha costat molt: dues convocatòries electorals consecutives amb les seves dues voltes respectives. Però la quarta ha estat la definitiva. Els electors serbis han hagut d'anar quatre vegades a les urnes per sancionar allò que era previst des d'un bon començament: el nou disseny del cercle de poder al voltant de Slobodan Milosevic, parcialment obert i posat en qüestió –sense córrer mai un seriós perill– pel mateix procés constitucional.

Impossibilitat per llei d'accedir novament a la presidència sèrbia després de dos mandats consecutius, a Slobodan Milosevic no li quedava més remei que assaltar la presidència federal iugoslava si volia conservar les seves prerrogatives i les del seu entorn.

La jugada havia de ser doble: assegurar-se la majoria parlamentària suficient per esdevenir president federal –ho va aconseguir sense gaires problemes el passat juliol– i situar un home de la seva confiança absoluta en el càrrec que ell abandonava, el de la presidència sèrbia. Però això ha resultat més difícil.

La seva primera aposta va ser Zoran Lilic, el seu president de parla a nivell federal. Però es va equivocar. La seva figura política, absolutament desdibuixada després d'anys de seguir les directrius de Milosevic, va resultar molt malmesa quan va haver de creuar-se electoralment amb la del populista i ultradretà Vojislav Seselj. Aquest últim –enmig del profund desencís i cansament popular– va guanyar la partida. L'argument final de la falta del mínim quòrum necessari

va estalviar a Milosevic un ridícul superior.

Quedava clar, després del fracàs de la primera confrontació, que els neosocialistes havien de substituir el candidat. Milosevic va designar Milan Milutinovic, ministre d'Afers Estrangers iugoslau i home amb perfil polític més acabat sense perdre la condició d'estricta fidelitat. Els resultats oficials

li han concedit la victòria per un estret marge enmig de les acusacions de frau del seu oponent, Seselj, i de la mateixa comunitat internacional.

L'OSCE, supervisora del procés, va haver de fer equilibris de trapezista per a dir, amb la boca petita, sense invalidar els resultats, que les eleccions havien transcorregut amb greus defectes de fons i amb una escassa transparència democràtica. L'OSCE no se la vol jugar: l'alternativa era pura i simplement la feixista.

En aquesta ocasió –contràriament a les municipals de l'any passat– a l'altra banda del carrer ja no hi havia ningú, almenys de forma organitzada. La ja històrica coalició opositora Zajedno ha estat víctima de les seves pròpies contradiccions

amb algun dels seus líders –l'ultra-nacionalista Vuk Draskovic en concret– i amb una relació constant d'amor-odi amb Milosevic. Al president federal només li ha calgut esperar uns mesos per tal de veure complagut com s'esmicolava aquella efervescència opositora tan prometedora fa tan sols un any.

Però Milosevic no té encara tancat del tot el cercle. La presidència

ARXIU

federal –precisament perquè tampoc li convenia a ell en aquests últims set anys– no disposa encara de les competències ni del poder que ara voldria l'antic president serbi. I per reformar l'alta magistratura de l'estat necessita la concurrència obedient –és a dir, els vots– dels representants montenegrins en el parlament federal. Però no sembla, de moment, que aquests estiguin massa disposats. El sagnant conflicte dels Balcans, ara convertit en

guerra freda, ha esgotat del tot la credibilitat de Milosevic a ulls de la majoria de montenegrins.

Es una opció lliure i, per tant, perillosa, tenint en compte els antecedents de Belgrad. Com també ho és la voluntat de la majoria albanesa de Kosove de recuperar la pròpia identitat, esclafada fa set anys pels serbis en una iniciativa que després seria l'espurna de la guerra a Croàcia i a Bòsnia.

Més de dos milions d'albanesos suporten, cada cop menys estoicament, la dictadura dels representants dels dos-cents mil serbis que hi viuen. El conflicte torna a estar servit. Una altra fractura en el cercle de poder de Milosevic.

Eduard Sanjuán

Milan Milutinovic, nou president de Sèrbia. La comunitat internacional ha detectat greus irregularitats en el procés, però, conscient que l'alternativa era l'ultradretà Seselj, no ha invalidat les eleccions.